

Vragen naar de onbekende weg

Margit Vegter. Foto: Arjen J. Zijlstra

Margit Eelbren Vegter koos ooit voor een studie Geneeskunde omdat ze gefascineerd is door de mens. Ze koos er na deze studie echter niet voor zich niet specialiseren in een bepaalde richting van de geneeskunde. Alhoewel...

GRONINGEN

“Er gebeurt iets gekks wanneer je Geneeskunde gaat studeren. Er wordt je dan heel vaak gevraagd: wat wil je worden? Waar dan mee bedoeld wordt: wat voor soort arts wil je worden? Van de een op de andere dag is dat dan de werkelijkheid. Wat wil je worden als arts, en niet meer: wat wil je worden als mens.” Terwijl juist dit type vragen, waar zelden een pasklaar antwoord op mogelijk is, Vegter enorm interesseren. Pas als je niet gelimiteerd wordt door vastliggende

opties, valt er iets te ontdekken. “Als je ergens geen antwoord op hebt, wordt het interessant. Dan kan je met elkaar echt op onderzoek uitgaan. Overigens was Geneeskunde een heel verrijkende studie die ik niet had willen missen, en ik verwacht er in de toekomst zeker nog wat mee doen.”

Receptenbriefje

“Ik volg op dit moment een opleiding tot filosofisch practicus aan de Internationale School voor Wijsbegeerte en daar wordt ook heel erg

uitgegaan van het idee dat een probleem pas vaak een probleem is omdat je bepaalde vaststaande ideeën hebt. Dus de vraag achter het probleem niet onderzoekt.” “In het kader van die opleiding heb ik nu in de stad acht proefklanten met wie ik gesprekken voer. Zo’n gesprek eindigt met een vraag die diegene mee naar huis krijgt. Het grappige voor mij is dat ik dit moet ik opschrijven op een receptenbriefje...”

Afrika

Vegters waardering voor het

niet-weten was in zekere zin ook wat haar deed besluiten om na haar studie door Afrika te reizen. “Kort voor mijn afstuderen voelden mijn vriend Cardy en ik allebei de behoefte om niet in de val te lopen van de klakkeloosheid. We wilden eerst een periode de ruimte nemen om ons af te vragen: hoe willen we straks ons grote mensenleven vormgeven?” “We wilden tijd in een omgeving doorbrengen waarin we los konden komen van de voor ons zo vanzelfsprekende Nederlandse waarden. Zo ontstond het idee om na mijn studie voor onbepaalde tijd door Afrika te reizen, maar zonder dat we überhaupt geld hadden voor een vliegticket.”

Female Cancer Foundation

Alsof hun gezamenlijke wens de kracht van een toverstokje had, kreeg Vegter enkele dagen later onverwachts het verzoek van een professor of ze voor zijn stichting in Afrika wilde werken. Zijn Female Cancer Foundation promoot een bijzonder simpele en goedkope methode om baarmoederhalskanker op te sporen. Vegter werd gevraagd in verschillende landen vroedvrouwen te trainen in deze methode en projecten te coördineren. De eerste vijf maanden werkte Vegter fulltime in Malawi, Tanzania, Zambia en vooral Ethiopië. “Mijn taak was vooral om te kijken hoe de vroedvrouwen de methode uitvoerden en eventuele vragen te beantwoorden.”

Luxe

“Na die vijf maanden werkte ik twee dagen per week op mijn laptop voor het project. Maar hoefde ik niet ter plaatse te zijn. Dus hadden we de bijzondere luxe dat we konden rondkomen van wat ik daar verdiende met twee dagen in de week werken op de laptop.” “Toen hebben we twee maanden als managementkoppel een lodge gerund in Zuid-Afrika. Daarna hadden we genoeg geld bij elkaar om een tent te kopen en hebben we zes maanden door verschillende landen gereisd.” Wat Vegter onder andere opviel als groot verschil met Nederland was de rol die de

gemeenschap speelt. “Een verschil is bijvoorbeeld dat kinderen als het ware van iedereen zijn, ze worden niet alleen opgevoed door hun eigen ouders, maar ook door onbekenden op straat.”

De bom

“Uiteindelijk begon ook Groningen weer te trekken. Niet Nederland maar specifiek Groningen. Waarom?” Met een grote glimlach: “Omdat Groningen gewoon *de bom* is natuurlijk. En ik begon vrienden en familie heel erg te missen. Ik heb hier een heel sterk thuisgevoel.” “We kregen ook wel zin om de inzichten die we hadden opgedaan hier in de praktijk te brengen. Zoals gezegd doe ik die opleiding tot filosofisch practicus en ik heb sinds september een baan als projectondersteuner bij logeerhuis De Opstap. Dat is een project van Humanitas. Ik heb heel bewust voor die organisatie gekozen omdat ik volledig achter haar waarden sta. Zelf nadenken staat centraal, maar ze ondersteunen ook de waarde van een gemeenschap waar je bij hoort.”

Buurtcafé

Gemeenschapszin is iets wat ook naar voren komt in een idee dat Vegter en haar vriend in Afrika bedachten. “We willen ooit een buurtcafé beginnen. Wat in eerste instantie gewoon heel toegankelijk is, maar wat vervolgens ook wil faciliteren dat je met elkaar praat over hoe het leven is. Dat je ook stilstaat bij de vraag: hoe is het leven nou écht voor jou?” “Wellicht zullen we gespreksavonden organiseren, maar misschien speelt er wel iets heel anders in die buurt waar we dan op inspelen. Dus dat is iets wat wij nog niet concreet weten en ook nog niet concreet willen weten.”

“Ja, het zou ideaal zijn als we achter het café kunnen wonen. Cardy heeft daarbij het beeld dat we dan een heel grote boekenkast hebben, waarbij het zo is dat als je op de derde boekenplank aan het zesde boek van rechts trekt, je in mijn filosofische praktijk terecht komt, haha.”

Arjen J. Zijlstra